

lyst for Fremtiden, haaber jeg, at det ogsaa skal kunne ske; men forsaavidt han anseede over, at det ikke allerede var sket, maa det være mig tilladt at bemærke, at, saavidt jeg veed, har dette Bilag ingenlunde været Gjenstand for en mere indgaaende Prøvelse fra Statsrevisorernes Side, og hvis der altsaa skulde lægges Statsrevisorerne Noget til Last i saa Henseende, maatte det vistnok gjælde ikke blot de nuværende, men ogsaa alle vore Forgængere. I Almindelighed har dette Bilag vistnok været betragtet som Noget, der nærmest horte under den administrative Administration og hvor Statsrevisorerne kunde gaa ud fra, at dens Kontrol var nogenlunde tilstrækkelig. I det Hele taget er det jo et Savn, som ogsaa har været fremsat før i dette Thing, at der ikke er den fornødne Forbindelse mellem Statsrevisorerne og den administrative Revision. Allerede da Grundloven blev givet, blev derfor ogsaa den nuværende Statsrevisions Indretning betegnet som noget Foreløbigt, der skulde kunne afløses blot ved særlig Lov. I detmindste Finansminister Jensen har ogsaa arbejdet paa at faae Regnskabsretter indførte her i Landet i Lighed med dem i andre frie Lande, men det er ikke blevet til Noget. Heller ikke ere vi hertilands gaaede den Vej, som f. Ex. i Norge, at udvilde Statsrevisoratet ved at give de folkevalgte Revisorer ved Siden af sig et helt Bureau med en Chef, 7 Kopister og flere Skrivere, hvorved Statsrevisorerne naturligvis ganske anderledes end hos os blive istand til at gennemgaa Detailregnskaberne. Jeg maa derfor bede ærede Medlemmer ikke at stille altfor store Fordringer til det nuværende Statsrevisorat. Saa vidt mig bekjendt, er der neppe noget frit Land, hvor denne Institution er saa farvelig udstyret som hertilands, men det er jo ogsaa et af de Savn, hvorunder vi maa lide, saa længe Alt staar stille. Der er vistnok Ingen, der tror det muligt under de nuværende Forhold at faae den udviklet i en saadan Retning, som idetmindste dette Thing maa ønske. Et lille Fremskridt kunde det dog maasse lykkes at faae, dersom nemlig den ærede Regjering strax vilde offentliggjøre de Regnskabsoversigter, som hvert Aar tilstilles Statsrevisorerne. Derved vilde de fritages for en stor Del tidsspildende og aandsfløvende Arbejde, som de nu maa foretage, og kunde faae Tid til andre mere fyldestgjørende Undersøgelser, end de nu formaae. Det vilde tillige være til Gavn for Rigsdagens Arbejder i Almindelighed, om den allerede et Aar forveien blev bekjendt med disse Regnskabsoversigter, og det vilde ogsaa, forekom-

mer det i det Mindste mig, give Statsregnskabet et noget smukkere Udseende, end det nu har. Jeg kan i det Mindste ikke se, hvilken Plan, der følges ved de Anmærkninger, som nu hift og her kastes ind mellem Statsregnskabet's Paragrafer; jeg vilde finde det ganske anderledes smukt og tilfredsstillende, om Statsregnskabet var affattet i nøie, ogsaa udvortes, Lighed med Finanslovsforlaget, saaledes at en Del var Regnskab og en anden Del de dertil knyttede oplysende Anmærkninger, der vilde da ikke blot ved selve Hovedregnskabet men ogsaa ved Anmærkningerne være en større Opfordring til at bringe den størst mulige Lighed tilveie med Finanslovsforlaget og dets Anmærkninger.

Det, der iøvrigt bragte mig til at begjære Ordet, var det Angreb, som den ærede Finansminister fornyede paa det Lønning udvalg, som jeg i to Aar har havt den Ære at være Formand for. Det er jo meget hyppig, at den ærede Minister kommer tilbage til disse Angreb paa dette Udvalg, og naar han særlig vælger dette Udvalg fremfor andre Udvalg, der ogsaa have beffæstiget sig med Lønningssager, synes det, som om dette Udvalg fremfor noget andet har været en Hindring for hans Planer; men skulde det være Tilfældet, kunde maasse allerede deri for dette Things Medlemmer ligge nogen Undskyldning for Udvalgets Virksomhed eller Mangel paa Virksomhed. Det være imidlertid langt fra mig at søge nogen Undskyldning, thi jeg er overbevist om, at Udvalgets hele Virksomhed kan taale enhverjohelst nogenlunde billig Kritik og ogsaa den ærede Ministers nok saa stærke og nok saa hyppige Angreb. Der er allerede af flere ærede Medlemmer blevet henvist til den Stjæbne, som Postvæsenets Lønningsslov har havt. Jeg tror rigtignok, at man noget overvurderede de Indrømmelser, som dette Thing var villigt til i Henseende til dette Forslag, naar man mente, at de vare lige saa store i Forhold til Ministeriets Forslag som dem, der skete med Hensyn til Lønningssloven for Toldvæsenet. Men saa meget er imidlertid vist, at med Hensyn til Postloven var efter lange og møjsommelige Forhandlinger de forskjellige Sider i Udvalget komne hinanden saa nær, at man gjerne kan sige, det kun var en Ubetydelighed, der var imellem Medlemmerne, og denne Ubetydelighed vilde man vistnok ogsaa være kommen ud over, naar ikke den ærede Indenrigsminister og, saa vidt jeg husker, paa Regjeringens Vegne udtrykkelig havde erklæret, at selv om Høiremindretallets Forslag blev vedtaget ogsaa fra Flertallets Side, vilde han endda ikke gaa ind